

Liberecká zdravotnická škola zvyšovala kvalifikaci svých studentů v letech 2011 – 2013 v rámci ojedinělého zahraničního projektu

17. 07. 2013 15:02

LdV projekt partnerství mezi sedmi organizacemi působícími v odborném vzdělávání, mezi nimiž byla i Střední zdravotnická škola a VOŠ zdravotnická v Liberci, nazvaný Enhancing Feasibilities of Future Europeans with Cross-cultural (e-)training (e-FFECT) byl zaměřen na rozdílné národní praktiky v užívání technologií založených na ICT (e-learning, e-teaching) pro speciální účely v odborném vzdělávání.

Prioritami projektu bylo „stavět mosty“ mezi partnery projektu, sdílet znalosti, zkušenosti a dovednosti v odborném vzdělávání, podnítit zavádění a užívání forem ICT v procesu vyučování a učení. Hlavním cílem projektu bylo zvýšit uvědomění a kompetence, které se od mladého Evropana při vstupu na trh práce požadují. Do projektu byla zahrnuta čtyři dílčí témata: aplikace nových či alternativních metod do odborného vzdělávání, hlubší orientace na trh práce, zkvalitnění ICT dovedností a nové prostředky mezikulturní komunikace. Partneři v projektu pracovali na různých podtématech, například někteří se věnovali technologiím umožňujícím jazykové vzdělávání, někteří technologiím založeným na mezinárodní

komunikaci v odborných oblastech atp. Resort školství LK bude podél radní Aleny Losové podobné projekty dále podporovat.

Účastníci, kteří se projektu zapojili:

- Raahen Porvari- ja Kauppakoulu – **Raahe, Finsko**
- BWC - BildungsWerkstatt Chemnitz gGmbH – **Chemnitz, Německo**
- Střední zdravotnická škola a Vyšší odborná škola zdravotnická Liberec, p. o. – **Liberec, Česká republika**
- Centro Específico de Educación a Distancia de la Comunidad Valenciana (CEEDCV) – **Valencia, Španělsko**
- Technologisches Gewerbemuseum, Höhere Technische Lehr- und Versuchsanstalt – **Vídeň, Rakousko**
- Karsiyaka Milli Egitim Mudurlugu – **Izmir, Turecko**
- Karlstads kommun, Tingvallagymnasiet – **Karlstad, Švédsko**

V průběhu dvou let, po které projekt trval, se zástupci účastníků projektu setkávali postupně ve všech zemích účastníků, kde realizovali naplňování cílů projektu. Prvním místem setkání v říjnu 2011 byla Česká republika, kde probíhalo hlavní plánování všech činností doprovázející uskutečňování cílů projektu. Na úvod tohoto setkání zástupce škol ze všech států projektu přivítala primátorka Martina Rosenbergová spolu s náměstkem pro školství Kamilem Janem Svobodou v prostorách obřadní síně liberecké radnice. Primátorka v krátkém uvítacím proslovu ocenila přínos programu pro zvýšení a uvědomění si kompetencí mladého Evropana při vstupu na pracovní trh. „*Sdílení znalostí, zkušeností a dovedností v odborném vzdělávání považuji za velmi důležité,*“ dodala Martina Rosenbergová. Během těchto několika dní se v Liberci účastníkům podařilo připravit veškeré potřebné podklady k realizaci projektu, který pro všechny zúčastněné byl velmi podnětný, ojedinělý, nezapomenutelný a po všech stránkách obohacující. Vzhledem k omezeným možnostem výjezdů se škola účastnila setkání ve Švédsku, Turecku a na závěr ve Finsku.

Předkládáme postřehy některých účastníků projektu – studentů a žáků zdravotnické školy.:

„Přesně na Valentýna 2012 jsme se vydaly v rámci projektu Leonardo da Vinci Partnerships na „exkurzi“ do Švédska. Jely jsme já, má spolužačka Káťa a paní učitelky Metelcová a Hoffmannová. Projekt ve Švédsku se týkal energie a životního prostředí, hlavně životního prostředí, protože na tom si Švédové zakládají. V Karlstadu jsme strávily 4 velice zajímavé dny. Nejprve jsme se mezi sebou museli seznámit, takže prvotní aktivity se týkaly poznávání našich „kolegů“ (studentů z dalších zemí – Španělska, Německa, Finska, Rakouska a Turecka), a také seznámení se s našimi hostiteli Švédy. Tento den se vypracovávalo plno aktivit zaměřených na naše poznání, a také na naše názory. Přes odpoledne jsme měli volno, které jsme využili k poznání města a také odpočinku. Večer jsme se všichni zúčastnili slavnostní společné večeře, kde se naše přátelské vztahy prohloubily. Další den byla na programu prohlídka města a jeho památek a významných míst a odpoledne byl připravena exkurze do IKEY. Zde nás seznámili se snižováním zátěže na životní prostředí, a také s jejich vývozem výrobků a s principy fungování celého obchodního řetězce. Na poslední den bylo přichystáno představení škol a zemí odkud jsme přijeli. To trvalo po celé dopoledne včetně slavnostního zakončení této mobility s odkazem na mobilitu v další zemi – ve Španělsku.

Dojem z tohoto projektu mám velmi zvláštní, ale dobrý. Jednak jsme se procvičily v angličtině a za druhé jsme poznaly plno zajímavých lidí. Celé 4 dny jsme si zkusily, jaké to je se rychle přizpůsobit a hlavně samostatně dorozumět. I když přes některé organizační karamboly jsme občas prskaly a nechtělo se nám, tak stejně jsem ráda, že jsem se tohoto výjezdu do Švédska mohla zúčastnit.“

Tereza Niederlová

„Naše cesta do města Izmir v Turecku začala v září 2012 velmi brzkým odjezdem – ve 3:45 ráno z Liberce. Letěli jsme z Prahy do Mnichova a z Mnichova do Izmiru (čekací doby mezi lety byly opravdu únavné). Když jsme konečně dorazili na místo určené, již na nás čekal odvoz. Jela s námi i parta z Rakouska. To jsme však byly ještě ostýchavé a vylezlo z nás možná tak „Hello“. Cesta k hotelu trvala ještě asi hodinu, již jsme mohli pocítit 15 °C teplotní rozdíl. Hotel v celku ušel – bylo čisto a nebyl tam turecký záchod... První den se ještě nic moc nedělo, spíše se všichni jen aklimatizovali a čekalo se, až všichni dorazí. Další dny jsme měli různé workshopy a pár přednášek. Tyto pracovní bloky byly většinou celé dopoledne. Navštívili jsme i několik škol, abychom poznali, jak funguje školní systém v Turecku. Ale kromě práce jsme si stihli i užít. Byli jsme u moře (foukalo, takže byly pořádné vlny). Navštívili jsme Efes, kde je jeden ze 7 divů světa – Artemidin chrám (zbyl z něj pouhý sloup, který jsme mimochodem ani neviděli). Nejlepší však byly společné snídaně, obědy a večeře. Člověk se po chvilce otrká a konverzuje jako o život. Dobré bylo, že všichni zúčastnění neměli angličtinu jako rodný jazyk, a tak se případné chyby promijeli. Dozvěděla jsem se mnoho z různých kultur, jejich tradice, nebo jen to, jak se předávají jména z rodičů na děti. Člověk mohl debatovat úplně o všem, jen se nesměl bát. Projektu se zúčastnilo Finsko, Švédsko, Německo, Rakousko, Španělsko, Turecko a Česká Republika. Pokud se vám naskytne podobná příležitost, určitě jeďte! Mohu vřele doporučit.“

Lenka Sedláková

„Když jsem se „vecpala“ do tohoto projektu, bylo to hlavně kvůli Finsku, protože jsem se tam chtěla vždy podívat. A chci pořád, protože jsme viděli pouze malý kousek této úchvatné země. A i přesto mám plno úžasných zážitků. Za ten pro mě největší považuji letadlo. Byl to můj první let v životě a mě to tolik bavilo, že bych mohla zbytek svého života strávit ve vzduchu. Další věcí, která je pro mě tak trochu zvláštní, je vlídnost Finů. Všichni, které jsme potkali a měli možnost si s nimi promluvit, byli moc milí, vstřícní, vlídní a usměvaví. Samozřejmě i ostatní účastníci, naši partneři, byli také přívětiví. Zážitek sám o sobě představovala továrna na zpracování oceli. Všichni jsme dostali velice slušivé kabátky, helmy a pár špuntů do uší. Pamatuji si strašné horko a možno proto si toho nepamatuji víc. Rozhodně bych v tomto prostředí nemohla pracovat. V mnoha ohledech – zlatá nemocnice. Co se mi stoprocentně líbilo nejvíc, byla finská sauna a procházka na moři. Takovou krásu nikde jinde na světě nenajdete. Tady není zima jenom zimou, ale i uměleckým dílem. Jestli se vám někdy naskytne možnost přidat se do podobného projektu, určitě do toho jděte. Najdete si kamarády z jiných zemí (což se může hodit), dozvíte se něco o jejich kultuře, samozřejmě procvičíte angličtinu a získáte zážitky, na které do konce života nezapomenete. Třeba naše zkušenost s finskými semaforey. Ale to někdy jindy...“

Jiřina Votřelová

„Když jsem dostala možnost se díky projektu E-FFECT podívat do země, kterou jsem vždy chtěla navštívit – do Finska – nešlo jinak než souhlasit. A tak jsme se tedy 9. dubna 2013 spolu se spolužačkou Jiřkou, paní učitelkou Metelcovou a paní ředitelkou vydaly na dlouhou cestu. Naší první zastávkou bylo letiště v Helsinkách, kde jsme strávily vyčerpávajících pět hodin před dalším letem do Oulu. Po další hodině letu, jsme se z Oulu taxíkem nechaly přepravit do hotelu v menším městečku Raahe, kde jsme spolu s mojí spolužačkou prozkoumaly pokoj a ihned zapadly do postele po vysilující celodenní cestě. Druhý den, tedy ve středu, jsme se seznámili s ostatními účastníky projektu.“

Po snídani jsme navštívili školu v Raahé, kde nás uvítali s malými vlaječkami v jídelně a nápisy „Vítejte“, pro každou účastněnou zemi v rodném jazyce. Dále nás tu čekal menší úkol (vypracovat článek o projektu), poté jsme se prošli po škole a podívali se do jejich menšího školního muzea. Naším dalším cílem bylo podívat se, jak se tvoří noviny Raahen Seutu. Zjistili jsme, co všechno novinářina obnáší a dokonce o nás vyšel i článek, kde se čtyřmi účastníky projektu byl i rozhovor. Po skvělém obědě, který nám poskytli ve škole, jsme se vydali za dalším cílem naší návštěvy, což byla továrna na výrobu oceli. No... co na to jenom říct. Bylo tu, díky rozžhavené oceli, neskutečné vedro, kvůli špuntům toho nebylo moc slyšet, ale i tak, to bylo docela zajímavé. Poté jsme se vydali zpět do hotelu a zbývající čas využili k osobnímu volnu. Následující den jsme začali opět ve škole, kde jsme dokončili naše články a dali si oběd. Poté jsme se vydali do muzea v Raahé. Následně jsme se vrátili zpět do hotelu, sbalili kufry a nasedli do autobusu, který nás odvezl do Pattijoen veteraanimaja, což bylo jedno z nejkrásnějších míst, jaké jsme zde viděli. Jednalo se o chatku u moře, kde jsme si trošku zadovážděli při venkovních aktivitách (například fotbal ve sněhu), prošli se po zamrzlém moři, vyzkoušeli finskou saunu, dali si výbornou večeři a byli jsme obdarováni certifikáty. Pak už nám na konci dne zbývalo akorát nasednout opět do autobusu a vydat se na delší cestu zpět do Oulu, kde jsme se ubytovali ve větším hotelu, ze kterého jsme si s mojí spolužačkou „sedly na zadek“. V pátek jsme navštívili vědecké centrum Tietomaa, což je něco na způsob libereckého IQ parku a tady jsme se za ty přibližně tři hodiny, co jsme tu strávili, vyblbli dosyta. Dále jsme po obědě vydali do historického muzea v Oulu a poté jsme měli volný čas na nákupy (všude plno lidí a ceny, že se z nich protáčely panenky, takže nic moc) a na podniknutí něčeho s našimi partnery z ostatních zemí (toho jsme využili dostatečně). No a v sobotu už nám zbývalo akorát sbalit kufry, přeletět z Oulu do Helsinek, tam strávit dalších šílených pět hodin na letišti, poté doletět do Prahy, z Prahy se dopravit autem do Liberce a náš výlet za krásami Finska byl u konce. Celkově můžu říct, že jsem si to náramně užila, Finsko je nádherná země. Počasí tu bylo skvělé, lidi byli milí (mimořádně jsou neuvěřitelně krásní kluci) a prostě všechno předčilo má očekávání. Ráda bych se tam jednou vrátila.“

Kateřina Říhová

Na závěr seznámení s tím, jak je naše Střední zdravotnická škola a Vyšší odborná škola zdravotnická Liberec „**SVĚTOVÁ**“ bych jako ředitelka školy chtěla konstatovat, že zapojením do těchto projektových aktivit se nejen zvyšují možnosti uplatnitelnosti v profesním životě našich žáků a studentů, ale také mají jedinečnou možnost vycestovat a poznat jiné kultury našeho krásného světa.

Na co jsem však také v souvislosti s konáním těchto projektových aktivit velmi hrdá, jsou moji kolegové. Bez jejich zapálení a ochoty vykonat spousty práce spojené s organizací a realizací mimo své pracovní povinnosti, by nebylo možné našim žákům a studentům rozšířit jejich obzory. Za to jim z celého mého srdce patří velký dík a obdiv.

Mgr. Jana Urbanová – ředitelka školy

P.S.: 3. 10. 2012 oslavila Střední zdravotnická škola a Vyšší odborná škola zdravotnická v Liberci 200. výročí otevření školní budovy v Kostelní ulici v Liberci, v níž dnes sídlí. Vzdělávání zdravotnických povolání zde bylo zahájeno v roce 1953.